

Publicació del Casal Independentista de Sants *Jaume Compte*
Edició especial 11 de Setembre 2000

CONSTRUINT DES DE SANTS LA LLIBERTAT DELS PAÏSOS CATALANS

11 SETEMBRE 2000



EDITORIAL

Enguany, des del Casal Independentista de Sants "Jaume Compte" hem volgut apropar l'Onze de Setembre al nostre entorn més immediat, això és, la vila. Amb la voluntat no solament de fer extensives, sinó també compartir amb els nostres veïns i veïnes totes aquelles reivindicacions que històricament l'efemèride ha evocat dins l'esquerra independentista radical i que hem volgut sintetitzar amb l'eslògan "Contruint la llibertat des de Sants". Una llibertat arrabassada ara fa més de tres-cents anys i sistemàticament negada dia a dia per aquells qui hipòcritament s'autoanomenen demòcrates. És per això que proposem una diada entesa com a jornada de lluita, lluny de folclorismes alienadors que serveixin d'excusa per perpetuar l'actual situació de manca de llibertat.

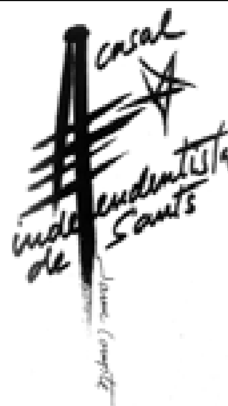
Som del parer que cal construir des de la base, aportant l'experiència, de ben segur insuficient, que la feina a nivell local ens ha anat proporcionant en aquests 10 anys d'existència com a Casal. Per això voldríem des de la nostra perspectiva inequívocament independentista i per tant revolucionària canalitzar tot el compromís que bull dins d'aquest barri obrer en una data de reivindicació com és l'Onze. I alhora voldríem també obrir un debat conjuntament amb els sectors més compromesos per tal de mirar de començar a "rendabilitzar de manera més eficaç" tots els rèdits que les lluites i les "petites victòries" ens puguin oferir.

Igualment voldríem contribuir, de fet ja ho estem fent, a un projecte més ampli, basat en l'experiència del treball de tots aquells col·lectius i entitats que arreu dels PPCC lluiten de manera sectorial que no sectària, però que veuen també la necessitat d'articular un projecte global per tal d'evitar que les seves activitats caiguin en un sac buit. Cal buscar entre tots mecanismes que permetin aprofundir en aquesta tasca, si és que volem superar amb escreix totes les traves que el sistema ens ha posat, ens posa i ens posarà.

Que l'Onze de Setembre del 2000 inauguri el camí inexorable vers la independència i el socialisme. Un camí que malhauradament no serà de flors ni farà baixada, però que de ben segur, i d'això n'estem absolutament convençuts, valdrà la pena. Així doncs, ni un pas enrera.

Visca la terra.

Edita:
Casal Independentista de Sants
Jaume Compte.
C/ Demóstenes 9 baixos 08028 Sants
Dipòsit legal B-71770-91
IV època
L'Insurgent no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles que hi apareixen: la seva opinió es veurà reflectida en l'editorial.
Correu-e: jcompte@llibertat.com
Web: www.llibertat.com/jcompte



Manifest Correllengua 2000

Depèn de tots

S'imposa la convicció, és de témer que bastant justificada, que el catalanisme polític i cultural està perdent pistonada, arran sobretot de l'abassegadora victòria electoral de la dreta espanyolista el mes de març passat a les eleccions a Madrid. Per la seva banda, i malgrat uns símptomes esperançadors, la identitat pròpia a la Catalunya nord fa temps, massa temps, que passa per un moment delicat. La sensació imperant d'incertesa de futur contribueix també al clima de perplexitat i fi de cicle que es respira actualment.

Aprofitant el nostre desconcert, els nacionalismes espanyol i francès més ultrancers es descomplexen encara més i aspiren a reduir-nos a un simple particularisme testimonial. La llengua catalana a un i altre costat dels Pirineus està patint darrerament atacs continuats, com a l'estat espanyol no s'havien donat des dels dies més confusos de l'anomenada transició. Des dels àmbits judicials, mediàtics i partidistes s'ha endegat una autèntica croada contra tota manifestació de la nostra identitat. Una identitat amenaçada des de fora i des de dins, que es veu en la necessitat ineludible d'afrontar els reptes de la globalització, la irrupció de les noves tecnologies i una allau immigratòria que tendeix majoritàriament a integrar-se en castellà o en francès, amb el suport de un poder regional cada vegada més limitat i virtual. Un poder que, per exemple al Principat de Catalunya, ens mostra cofoi els suposats avenços en el procés de normalització, estadístiques optimistes massa sovint desmentides per la crua realitat que es viu i sobretot s'escolta al carrer o en els mitjans de comunicació. Es cert, per exemple, que s'han incrementat en els últims anys les xifres dels tiratges de premsa i de les audiències dels mitjans audiovisuals en l'idioma del país, però no ho és menys que això mateix també ha servit per constatar la paradoxa cruel de com es pot fer anicatalanisme en català. Al País Valencià, la situació política no permet gaires escletxes a la confiança en una reversió que possibiliti garantir a mig termini la subsistència lingüística i cultural, mentre que les illes i a la Franja de Ponent, el canvi de rumb recent en els respectius governs autonòmics es presenta carregat de bons presagis, però amb un caire que s'endevina massa fràgil i reversible. Quant a Andorra, malgrat l'oficialitat legal i institucional del català, les darreres estadístiques deixen entreveure que el nostre idioma comú ha passat a ser-hi ja minoritari, el seu lloc preeminent ocupat actualment pel castellà.

Al llunyà però no per això oblidat Alguer, el català s'hi conserva com una relíquia del passat, un autèntic miracle.

Si dues dècades llargues de govern autonòmic a l'estat espanyol no han pogut establir les bases per permetre creure en la nostra supervivència com a poble a mig termini, només ens resten dues opcions: o bé dimitir d'una vegada de la nostra pretensió i deixar que el curs irrefrenable de la història ens emporti avall o bé plantejar-nos seriosament com a única sortida vàlida el retornar, malgrat la mandra o l'escepticisme, al voluntarisme resistencialista del combat quotidià, que ens va permetre de subsistir en temps encara més difícils.

Fa uns anys, la Generalitat de Catalunya va ser criticada per la campanya normalitzadora del Depèn de tu ,perquè feia l'efecte que es treia de damunt una responsabilitat pròpia i ens l'adjudicava als ciutadans. Bé, vist el caire preocupant que estan prenent les coses avui dia i la impotència institucional per redreçar una tendència que s'endevina adreçada inexorablement, en el millor dels casos, a l'estancament, per no dir a un fatal retrocés de les posicions guanyades amb tant d'esforç, potser ha arribat el moment de tornar-nos a comprometre personalment i activament en la defensa col·lectiva de les llibertats i la cultura de la nostra comunitat nacional, que no és altra que els Països Catalans. En efecte, que la nostra singularitat i la nostra unitat siguin respectades depèn altre cop de tots nosaltres, cadascú al seu nivell i en la mesura de les seves possibilitats, perquè ningú no ho farà en el nostre lloc ni trobarem una causa més justa i més noble.

Militants per la llengua amenaçada, insubmissos amb la llengua imposada, des de qualsevol racó del territori comú, de Salses a Guardamar i de Menorca al Pla de Menorques, just passat Fraga, sortim altre cop al camí per fer sentir la nostra veu i unir-nos a les columnes humanes del Correllengua 2000.

Vidal Vidal.

El Correllengua 2000 arriba a Sants

Per quart any consecutiu el Correllengua tornarà a travessar la vila de Sants. Un Correllengua 2000 que enguany avança la data d'inici al 8 de setembre, tot coincidint amb la diada d'Andorra i que finalitzarà el 9 d'octubre a València . Un Correllengua que, com a novetat, compta amb l'adhesió de més de 150 ajuntaments d'arreu dels Països Catalans, i farcit més que mai d'activitats.

Pel que fa al Barcelonès enguany s'han multiplicat les convocatòries i, a part de la de Sants el dissabte 30 de setembre a la tarda i Badalona hi podem trobar la de Poble Nou el dia 10 de setembre al matí, la del Guinardó el dia 16, la de Nou Barris el 17, i la de Gràcia el 8 d'octubre.

I és que el context així ho exigeix: primer ha estat la Rovira i Virgili, després la Pompeu Fabra. La Universitat de València fa més de dos anys que espera l'aprovació del seus estatuts, mentre que a la d'Alacant la situació no pot ser pitjor. Paral·lelament a la de Perpinyà s'ha prohibit la retolació bilingüe. No en queden masses més per torpedejar en aquest camp. En el de l'ensenyament primari citarem el cas de la distribució de mestres sobretot a les comarques del sud o el ja típic a primers de setembre referent als criteris que guien determinats llibres de text pel que fa al tema que aquí ens ocupa. Per no citar el patètic espectacle en el camp del doblatge o la subtitulació del cinema. A nivell europeu, la presidència francesa no ha comportat cap canvi en el tema de la ratificació de la Carta Europea, però si que ha servit perquè el vice-president del parlament europeu, el feixista Vidal Quadras, hagi interposat una demanda a favor dels drets dels castellanoparlants aquí dalt a les quatre províncies. No en parlem ja del món socioeconòmic (com pot publicar una enquesta el Departament de Cultura de la Generalitat principatina afirmant que més d'un 60 % dels enquestats troben suficient la presència del català al món de les assegurances quan aquesta dista anys llum d'arribar a ser testimonial?).

Per aquestes i malauradament moltes altres raons el dissabte dia 30 de setembre la torxa del Correllengua travessarà la vila i de ben segur que els veïns i veïnes hi sabrem, un altre cop, estar a l'alçada.

Per la llengua i el territori, mou-te per la llengua.

Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) de Sants, Hostafrancs i la Bordeta

